

of sound surfaces built on similar principles and mutually measured relations. Orchestration plays a highly unifying role in both works. In the First Symphony, thematic varying largely contributes to the linkage between parts of one form and among the movements. This homogeneousness, in return, crystallizes both works' overall shape and during that course emphasizes their individual attitudes toward the traditional. Both works foster strong relations with music traditions of the Western canon and in their respective manners safeguard its record. This is achieved by deployment of traditional compositional norms and techniques in the First Symphony, and by conservation of the 'commonplaces of music literature,' hence designating them a new purpose, in *Musica concertante*.

SAŽETAK

Odnos prema tradicionalnom u Bergamovoj Prvoj simfoniji i Musica concertante

Prva simfonija (1961) i *Koncertantna muzika* (1962) zauzimaju hronološki središnje mesto u Bergamovom četvorodelnom simfonijskom opusu. Četvorostavačna simfonija počiva na formalnim primerima dvodela, male i velike trodelne pesme, ronda i sonatnog oblika. Tematski materijali, crpeni iz tri uvodna motivska izvora, kroz variranje sukcesivno izgrađuju balansirane rečenične strukture i konstitutivne delove konačnih stavačnih oblika. Naizgled međusobno neprepoznatljive, oblikovane teme svih stavova odlikuje srodnost proistekla iz zajedničkih izvora koja obezbeđuje koherenciju na nivou čitavog dela.

Musica concertante se odvija u dvanaest studija – eksponenata stilskih pravaca od kompozitorove sadašnjosti do impresionizma. Dok je u simfoniji početni trezor raspolagao tematskim gradivom, u *Koncertantnoj muzici* se uočavaju postupci međusobnog pretakanja vertikalnog i horizontalnog sadržaja, usložnjavanja orkestracionih planova i tonski materijal u koji će kao u razboj biti unošeni novi elementi, originalnog ili zapadnokanonskog repertoarskog porekla. Kroz ekspanziju i splašnjavanje, variranjem studija jedne o drugu, početni tonski prah koji predstavlja kompozitorovu muzičku sadašnjost uobličuje se u čvrstu građu muzičkog impresionizma kao pouzdanu lokaciju skorašnje muzičke istorije.

Oba dela odlikuje odnos prema tradiciji muzičkog kanona. U Prvoj simfoniji, tradicionalan je sam način linearne tematske razrade u konvencionalne oblike, a u *Koncertantnoj muzici* odlomci sadržaja tradicionalnog repertoara ugrađeni su u novonastali netradicionalni kontekst.